

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 272

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 noiembrie 1995

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 67 din 28 iunie 1995.....	1-2	138/1.949. — Ordin al ministrului de stat, ministrul mun-	
Decizia nr. 99 din 24 octombrie 1995.	2-3	cii și protecției sociale, și al președintelui Comisiei	
★		Naționale pentru Statistică privind aprobarea	
Decizia nr. 90 din 4 octombrie 1995.	3-5	Clasificării ocupațiilor din România (C.O.R.).....	7
★			
Decizia nr. 91 din 10 octombrie 1995.	5-6	363/M.29. — Ordin al ministrului de stat, ministrul muncii	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		și protecției sociale, și al ministrului apărării națio-	
935. — Hotărâre privind modificarea Hotărârii Guvernului		nale pentru aprobarea Normelor privind pregătirea,	
nr. 269/1994.	7	organizarea și protecția muncii în activitatea de	
		scufundare.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67*)

din 28 iunie 1995

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Ioan Deleanu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Gabriela Radu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

În fața Judecătoria Galați, în Dosarul nr. 15.991/1994, s-a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, de către pârâta Societatea Comercială „Sireg” — S.A. Galați, ce constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 71C/1995.

În fața Tribunalului Sibiu s-a invocat aceeași excepție de către Societatea Comercială „Incstar” — S.A. Agnita în dosarele nr. 169/1995, nr. 171/1995, nr. 191/1995 și nr. 174/1995. Excepțiile invocate constituie obiectul dosare-

lor Curții Constituționale nr. 91C/1995, nr. 92C/1995, nr. 96C/1995 și nr. 97C/1995.

În toate cauzele, excepția de neconstituționalitate a art. 7 din Legea nr. 85/1992 se întemeiază pe faptul că dispozițiile sale ar contraveni prevederilor art. 41 și 135 din Constituție, constituind o încălcare a dreptului de proprietate.

Tribunalul Sibiu, ținând seama de motivele cuprinse în Decizia nr. 37 din 6 iulie 1993 a Curții Constituționale, precum și în alte decizii ulterioare care s-au pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele judecătorului-raportor, dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992 și prevederile Constituției, reține următoarele:

*) A se vedea și decizia Curții Constituționale nr. 99 din 24 octombrie 1995, publicată la pag. 2.

Curtea este competentă să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate care au fost formulate și înaintate cu respectarea prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992.

Deoarece excepțiile invocate privesc același articol de lege, în scopul unei mai bune administrări a justiției, fiind întrunite cerințele art. 164 din Codul de procedură civilă, urmează ca dosarele să fie conexe.

Cu privire la constituționalitatea art. 7 din Legea nr. 85/1992, Curtea s-a pronunțat deja prin mai multe decizii rămase definitive, precum deciziile: nr. 10/1994, nr. 26/1994, nr. 27/1994, nr. 28/1994, nr. 68/1994, nr. 135/1994 și nr.

18/1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 5 mai 1994, nr. 143 din 6 iunie 1994, nr. 284 din 6 octombrie 1994, nr. 59 din 3 martie 1995 și nr. 115 din 8 iunie 1995.

Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992 sunt constituționale.

Deoarece soluția și motivarea din aceste decizii sunt deplin valabile și în cauza de față și din moment ce de la pronunțarea lor nu a intervenit nici un element nou și deci Curtea nu are motive să se îndepărteze de la practica sa, excepțiile de neconstituționalitate invocate urmează să fie respinse ca vădit nefondate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, precum și al art. 164 din Codul de procedură civilă, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Dispune conexarea dosarelor nr. 91C/1995, nr. 92C/1995, nr. 96C/1995 și nr. 97C/1995 la Dosarul nr. 71C/1995.
2. Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate vizând dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, invocate de Societatea Comercială „Sireg” — S.A. Galați în Dosarul nr. 15.991/1994 al Judecătoria Galați, și de către Societatea Comercială „Incstar” — S.A. Agnita în dosarele nr. 169/1995, nr. 171/1995, nr. 191/1995 și nr. 174/1995 aflate pe rolul Tribunalului Sibiu.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 28 iulie 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Gabriela Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 99

din 24 octombrie 1995

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Radu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Societatea Comercială „Sireg” — S.A. Galați împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 67 din 28 iunie 1995, prin care s-a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate vizând dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992.

La apelul nominal a răspuns intimatul Varga Stelian, lipsind recurenta, Societatea Comercială „Sireg” — S.A. Galați, care a solicitat în scris să fie judecată în lipsă, și ceilalți intimai care, așa cum rezultă din dovezile aflate la dosar, au fost legal citați.

Magistratul-asistent referă că recursul formulat este declarat și motivat în termen și că se solicită de către recurentă casarea deciziei recurate și, în fond, admiterea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea recursului, arătând că art. 7 din Legea nr. 85/1992, a cărei constituționalitate a fost contestată, nu este contrar prevederilor constituționale, așa cum de altfel s-a statuat în practica juridică a Curții.

Intimatul prezent, Varga Stelian, solicită, de asemenea, respingerea recursului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Excepția de neconstituționalitate are ca obiect art. 7 din Legea nr. 85/1992 și a fost invocată de Societatea Comercială „Sireg” — S.A. Galați, în Dosarul nr. 15.991/1994 al Judecătoria Galați, și de Societatea Comercială „Incstar” — S.A. Agnita, în dosarele nr. 169/1995, nr. 171/1995, nr. 191/1995 și nr. 174/1995 ale Tribunalului Sibiu.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 67 din 28 iunie 1995 s-a dispus, în baza art. 164 din Codul de procedură civilă, conexarea dosarelor, iar în fond s-a respins excepția de neconstituționalitate ca vădit nefondată, pe considerentul că este contrară practicii juridice constante a Curții, așa cum rezultă din deciziile nr. 10/1994, nr. 26/1994, nr. 27/1994, nr. 68/1994, nr. 135/1994 și nr. 18/1995, în care Curtea a statuat că prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 sunt conforme dispozițiilor Constituției.

Pârâta, Societatea Comercială „Sireg” — S.A. Galați, a declarat recurs împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 67 din 28 iunie 1995, invocând, în drept, prevederile art. 304 pct. 11 din Codul de procedură civilă, pentru următoarele motive:

— locuințele de intervenție sunt cele care anterior aveau statutul de locuință de serviciu;

— art. 7 din Legea nr. 85/1992 a fost modificat prin Legea nr. 76/1994, îndeosebi în ceea ce privește definirea locuinței de intervenție, iar în decizia recurată nu se analizează acest aspect;

— societatea comercială a fost privatizată, așa încât limitările aduse dreptului de proprietate al acesteia când era cu capital de stat, ca urmare a instituirii obligației de vânzare a locuințelor de serviciu, nu mai sunt aplicabile.

Deoarece soluționarea cauzei s-a făcut în condițiile prevăzute de art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, s-au cerut, în vederea judecării recursului, punctele de vedere ale Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că recursul este nefondat, deoarece art. 7 din Legea nr. 85/1992 este conform prevederilor art. 41 din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege, iar susținerea recurenței, în sensul că locuința ce face obiectul litigiului ar fi de intervenție, este de competența jurisdicțională a instanței de judecată, și nu o problemă referitoare la legitimitatea constituțională a art. 7 din Legea nr. 85/1992, chiar în forma modificată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând excepția invocată, punctul de vedere al Guvernului, decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, precum și prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992, în corelație cu dispozițiile constituționale și cu cele ale Legii nr. 47/1992, reține:

Primul motiv de recurs, referitor la faptul că în prezent locuințele de intervenție ar fi cele care anterior Legii nr. 85/1992 aveau statutul de locuințe de serviciu, este nefondat.

Calificarea locuințelor ca fiind de intervenție sau de serviciu se face potrivit legii, iar aceasta este o situație de fapt care nu privește constituționalitatea prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, ci aplicarea acestei prevederi legale și

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 41 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul formulat de Societatea Comercială „Sireg” — S.A. Galați, cu sediul în Galați, str. Anghel Saligny nr. 79 bis, județul Galați, împotriva Deciziei nr. 67 din 28 iunie 1995, pronunțată de Curtea Constituțională.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 octombrie 1995.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Radu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90*) din 4 octombrie 1995

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 din Codul muncii, invocată de contestatorul Munteanu Zeno-Virgil în Dosarul nr. 5.513/1994 al Judecătoriei Oradea.

deci, în caz de litigiu, intră în competența de judecată a instanței judecătorești.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs, constând în aceea că decizia pronunțată nu ar fi avut în vedere modificarea art. 7 din Legea nr. 85/1992 prin Legea nr. 76/1994, nu este fondat.

Decizia Curții Constituționale nr. 67 din 28 iunie 1995 s-a întemeiat pe legea în vigoare la data pronunțării sale și pe practica jurisdicțională existentă. De altfel, modificările aduse prin Legea nr. 76/1994 privesc numai unele caracteristici legale ale locuințelor de intervenție, în vederea ușurării identificării lor, ceea ce poate constitui o problemă de aplicare a legii în timp, nu de neconstituționalitate.

Un ultim motiv de recurs se referă la privatizarea societății comerciale, situație în care recurența susține că prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 nu își mai găsesc aplicabilitatea.

Acest motiv este, de asemenea, nefondat, deoarece obligația de vânzare către chiriaș, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este *in rem*, deci în considerarea obiectului la care se referă — locuință de serviciu, nu *in personam*, deci în considerarea faptului că societatea comercială era cu capital de stat, iar ulterior s-a privatizat.

Modificarea deținătorilor capitalului social al societății comerciale, ca urmare a privatizării, nu determină stingerea obligațiilor anterioare existente în sarcina acesteia, întrucât ele privesc societatea comercială ca debitor al obligațiilor respective, nu pe deținătorii capitalului social, în calitate de proprietari ai titlurilor — acțiuni sau părți sociale — ce configurează, sub aspect juridic, acest capital.

Examinând din oficiu decizia recurată, se constată că nu sunt motive care să justifice modificarea acesteia, astfel încât recursul urmează a fi respins.

La apelul nominal au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Dosarul fiind în stare de judecată, președintele completului acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Procurorul pune concluzii de admitere a excepției, întrucât prevederile art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul muncii contravin prevederilor art. 21 și ale art. 16 alin. (1) din Constituție.

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 1995, Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 175 din Codul muncii, invocată de către Munteanu Zeno-Virgil în Dosarul nr. 5.513/1994 al Judecătoriei Oradea.

În motivarea excepției se arată că dispozițiile articolului respectiv contravin prevederilor art. 21 și 125 din Constituție și încalcă, totodată, principiul separației puterilor în stat, situație în care sunt incidente prevederile art. 150 alin. (1) din Constituție.

În opinia exprimată, judecătoria apreciază că nu este competentă să soluționeze o contestație împotriva unei sancțiuni disciplinare, cu excepția defacerii contractului de muncă, iar art. 175 din Codul muncii nu este în contradicție cu prevederile constituționale, „instanța neputându-se substitui conducerii operative a unei organizații de orice tip“.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au cerut punctele de vedere ale Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că, pentru identitate de rațiune, temeiurile Deciziei Curții Constituționale nr. 59/1994, prin care s-a constatat că art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul muncii contravine prevederilor Constituției, sunt aplicabile și pentru „constatarea neconstituționalității art. 175 în integralitatea acestuia“. În acest sens, se arată că art. 175 alin. (1) din Codul muncii relevă intenția evidentă a legiuitorului de a sustrage contestațiile împotriva sancțiunilor disciplinare din competența instanțelor judecătorești, ceea ce „contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție“. De asemenea, Guvernul consideră că aceleași concluzii se impun și în ce privește prevederile de la lit. c) și d) ale alin. (1) din art. 175, referitoare la contestațiile împotriva redistribuirii de personal, în legătură cu acordarea de trepte și gradații de salarizare, diminuării salariului tarifar pentru neîndeplinirea sarcinilor de serviciu, precum și cu privire la acordarea de premii și gratificații, în toate aceste situații cetățeanul fiind „obstaculat în dreptul său de a se adresa justiției“, ca urmare a competenței unei autorități supraordonate, ceea ce nu poate oferi „garanția unui proces echitabil, imparțial și independent de orice ingerințe“. Neconstituționalitatea art. 175 din Codul muncii se consideră că rezultă și din evocarea în acest articol a unor „entități organizatorice specifice vechiului sistem centralizat — organul de conducere colectivă — și care sunt incompatibile cu caracterul de economie de piață al economiei românești“. În legătură cu posibilitatea de a se considera competența organului administrativ ierarhic superior în cadrul unei proceduri administrativ-jurisdicționale, specifice sistemului administrației publice, se arată că o asemenea interpretare este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legii și autorităților publice, prevăzut în art. 16 din Constituție, constituind o discriminare între salariații din administrația publică și ceilalți salariați, în defavoarea salariaților din sectorul public, care ar fi obligați să parcurgă o fază prealabilă, administrativ-jurisdicțională, și, chiar în cadrul acestora, între salariații Guvernului și cei ai autorităților administrative autonome, ce nu au un „organ administrativ ierarhic superior“, și salariații celorlalte autorități publice.

Camerele Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și având

în vedere dispozițiile art. 175 din Codul muncii, raportate la Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Constată că, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 și 3 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate, ținând seama și de împrejurarea că, în opinia sa, judecătoria consideră prevederile art. 175 din Codul muncii constituționale și deci aplicabile în cauza dedusă judecătii.

Potrivit art. 175 alin. (1) din Codul muncii, sunt de competența organului ierarhic superior sau a organului de conducere colectivă contestațiile împotriva sancțiunilor disciplinare care, potrivit legii, nu au fost date în competența judecătoriei sau a altor organe [lit.a] și contestațiile în legătură cu acordarea de trepte și gradații de salarizare, împotriva diminuării salariului tarifar pentru neîndeplinirea integrală a sarcinilor de serviciu, precum și cu privire la acordarea premiilor și a gratificațiilor [lit.d].

În legătură cu prevederile art. 175 alin. (1) lit. b) și c) din Codul muncii, este de menționat că prin deciziile Curții Constituționale nr. 59/1994 și, respectiv, nr. 66/1995 s-a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale, astfel încât, în prezent, pot fi supuse controlului constituționalității legii numai prevederile art. 175 alin. (1) lit. a) și d). Încheierea de sesizare referindu-se la întreg art. 175 din Codul muncii, rezultă că are în vedere toate aceste prevederi. Din conținutul excepției reiese însă că este contestată numai constituționalitatea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. a). Contestatorul Munteanu Zeno-Virgil a fost sancționat disciplinar, cu avertisment, prin Decizia nr. 24/1994 a Inspectoratului de Poliție Sanitară și Medicină Preventivă Bihor-Oradea, pentru motivul că ar fi dat unele informații nereale Ministerului Sănătății și că ar fi avut o atitudine necorespunzătoare față de colegii de serviciu. De aceea, așa cum se precizează în excepția invocată: „În cauza de față interesează dispoziția de la lit. a)“. Având în vedere că instanța nu poate lărgi conținutul excepției, cât timp aceasta nu a fost ridicată din oficiu, ci de către contestator, cu atât mai mult cu cât judecătorul *a quo* consideră că prevederea legală în discuție este constituțională, și ținând seama de dispozițiile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora obiectul excepției îl poate forma numai o prevedere „dintr-o lege sau ordonanță, de care depinde judecarea cauzei“, rezultă că în cadrul excepției de față jurisdicția Curții se poate exercita exclusiv cu privire la art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul muncii.

Pe fond, așa cum s-a statuat prin deciziile Curții Constituționale nr. 59/1994 și nr. 66/1995, excluderea de la competența instanțelor judecătorești a contestațiilor referitoare la defacerea contractului de muncă a unor categorii de salariați sau împotriva redistribuirii de personal făcută cu prilejul reducerii personalului din administrație sau din producție este contrară prevederilor art. 21 din Constituție, potrivit cărora orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nici o lege neputând îngrădi exercițiul acestui drept. Aceeași contradicție există, evident, și dacă contestația privește aplicarea unei sancțiuni disciplinare, iar competența de soluționare aparține exclusiv — așa cum prevede art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul muncii — unui organ de conducere administrativă. De asemenea, această competență exclusivă este contrară și dispozițiilor art. 125 din Constituție, conform cărora justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

Totodată, prevederile art. 175 alin. (1) lit. a) creează o discriminare între salariații angajați la organizații sau autorități publice ce se află în subordinea unui organ ierarhic

superior și cei care sunt angajați la organizații sau autorități publice ce nu se află în subordinea unui asemenea organ, cum ar fi salariații Guvernului sau ai autorităților administrative autonome. O asemenea discriminare este însă contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Competența organului administrativ nu poate avea semnificația unei proceduri administrativ-jurisdicționale, întrucât nu oferă garanția unei proceduri conforme prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, potrivit căreia orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege. Prioritatea acestor reglementări internaționale privitoare la drepturile omului față de regle-

mentările interne, adică, în speță, ale art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, este impusă de dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție.

Întrucât Codul muncii, deși anterior Constituției, a fost modificat expres, după adoptarea acesteia, prin Legea nr. 104/1992, în caz de contradicție cu o dispoziție constituțională nu se pune problema aplicării art. 150 alin. (1) al legii fundamentale, așa cum se susține prin excepția invocată, ci a neconstituționalității prevederii respective. În acest sens s-a statuat și prin deciziile Curții Constituționale nr. 59/1994 și nr. 66/1995.

Așa fiind, urmează a se constata că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul muncii sunt neconstituționale. În consecință, soluționarea contestațiilor privind aplicarea unei sancțiuni disciplinare este de competența instanțelor judecătorești.

Față de cele arătate, în temeiul art. 16, art. 21, art. 125 și art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 24 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate invocată de către Munteanu Zeno-Virgil în Dosarul nr. 5.513/1994 al Judecătoriei Oradea și constată că prevederile art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul muncii sunt neconstituționale.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 4 octombrie 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 91*)

din 10 octombrie 1995

Mihai Constantinescu — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Raul Petrescu — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 55/1994 privind majorarea limitelor minime și maxime ale amenzilor contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994, ridicată din oficiu de Judecătoria Brașov în Dosarul nr. 973/1995 al acestei instanțe.

Dezbaterile asupra excepției au avut loc la data de 13 septembrie 1995, fiind consemnate în încheierea din ședința respectivă, iar Curtea Constituțională a amânat pronunțarea la 20 septembrie, 3 octombrie și apoi la 10 octombrie 1995, când a adoptat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin sesizarea Poliției Predeal s-a solicitat Judecătoria Brașov transformarea în închisoare contravențională a amenzi de 50.000 lei aplicată Lucianei Uliu, prin Procesul-verbal seria A nr. 1.133.981 din 5 octombrie 1994 al Poliției

Predeal, pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 2 lit. s) din Legea nr. 61/1991.

Cauza formează obiectul Dosarului nr. 973/1995 al Judecătoria Brașov, iar la termenul de 18 aprilie 1995 instanța, din oficiu, a invocat excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 55/1994 privind modificarea cuantumului amenzilor, „având în vedere omisiunea de a majora și cuantumului sumei de 300 lei ce se aplică la transformarea amenzii în închisoare“. Prin încheierea din aceeași dată, judecătoria a dispus suspendarea cauzei și a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au solicitat punctele de vedere ale Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului asupra excepției invocate.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că, prin art. 1 lit. i) din Legea nr. 72/1994, acesta a fost împuternicit să actualizeze limitele unor amenzi contravenționale stabilite prin acte normative în vigoare la 1 iunie 1994. Întrucât limitele nu au fost fixate prin legea de abilitare, Guvernul a stabilit, prin art. 1 din Ordonanța nr. 55 din 19 august 1994, că nivelul lor se majorează de 50 de ori, fără a depăși 10 milioane lei pentru persoanele fizice și 20 milioane lei pentru persoanele juridice. Cu privire la legile care prevăd sancțiuni alternative, prin ordonanță s-au stabilit alte limite decât cele prevăzute în art. 1, fără să se încalce „vreo dispoziție sau

*) Definitivă prin nerecurare.

vreun principiu din Constituție“. În concluzie, Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 55/1994 și ale Legii nr. 129/1994, raportate la Constituție, precum și la dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 și 3 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate invocată.

Prin încheierea de sesizare a Judecătoriei Brașov se consideră neconstituțională întreaga Ordonanță a Guvernului nr. 55/1994.

Conform art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate să privească însă numai o prevedere dintr-o lege sau dintr-o ordonanță de care depinde judecarea cauzei. De aceea excepția de față urmează a fi analizată exclusiv referitor la sancționarea contravenției prevăzute de art. 2 lit. s) din Legea nr. 61/1991 ce face obiectul litigiului, celelalte prevederi din această lege fiind irelevante în soluționarea cauzei de către instanța de judecată.

Prin Legea nr. 72/1994 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, la art. 1 lit. i) s-a prevăzut competența acestuia de a actualiza limitele unor amenzi contravenționale stabilite prin acte normative aflate în vigoare la 1 iunie 1994.

Ca urmare a acestei abilitări legislative, Guvernul a emis Ordonanța nr. 55/1994, aprobată ulterior prin Legea nr. 129/1994.

Prin art. II pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 55/1994, prevederile art. 3 alin. 1 lit. b), raportate la art. 2 lit. s) din Legea nr. 61/1991, au fost modificate în sensul majorării limitelor amenzii de la 5.000—15.000 lei la 50.000—150.000 lei.

Față de considerentele arătate, în temeiul art. 114 alin. (1) și al art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 24 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate și constată că prevederile art. 3 alin. 1 lit. b), raportate la art. 2 lit. s) din Legea nr. 61/1991, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994, aprobată prin Legea nr. 129/1994, sunt neconstituționale în măsura în care se aplică pentru transformarea amenzii neachitate în închisoare contravențională, urmând ca această transformare să se facă fără a se ține seama de coeficientul de majorare a limitelor amenzii contravenționale conform Ordonanței Guvernului nr. 55/1994.

2. Face un apel către Parlament și Guvern pentru corelarea criteriului de transformare a amenzilor neachitate, prevăzut la art. 16 alin. 6 din Legea nr. 61/1991, cu nivelurile actualizate ale amenzilor instituite prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 10 octombrie 1995.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai Constantinescu

Potrivit art. 16 alin. 6 din Legea nr. 61/1991, în cazul neachitării amenzii aplicate, aceasta urmează a fi transformată în închisoare contravențională, socotindu-se o zi închisoare pentru 300 lei, fără a putea depăși 6 luni închisoare.

Întrucât criteriul de transformare a amenzii neachitate în închisoare nu a fost actualizat în funcție de noile limite ale amenzilor stabilite prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994, durata închisorii pentru neachitarea acestor amenzi a fost majorată. Această majorare nu este expresă, dar nu mai puțin evidentă și imperativă cât timp amenda a fost actualizată, iar criteriul de transformare a rămas același. În consecință, sub aspect legislativ, rezultă că prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1994 s-a majorat nu numai quantumul amenzii, dar s-a mărit și durata închisorii pentru amenda neachitată. Legea de abilitare însă îndreptățește Guvernul să majoreze numai quantumul amenzii, nu să mărească și durata închisorii, care privește un alt fapt decât contravenția săvârșită, și anume neplata amenzii aplicate.

Ca urmare, necorelarea noului nivel al amenzii cu criteriul de transformare a amenzii neachitate în închisoare contravențională, care a rămas nemodificat, reprezintă nu o omisiune în reglementare ci, dimpotrivă, exprimă voința neîndoelnică a legiuitorului de a mări durata închisorii cât timp această consecință este inevitabilă.

Depășirea abilitării constituie o încălcare a prevederilor art. 114 alin. (1) din Constituție care limitează strict delegarea legislativă la obiectul acesteia, astfel cum este definit în legea de abilitare.

În consecință, este neconstituțională stabilirea duratei închisorii contravenționale prin transformarea amenzii aplicate potrivit Ordonanței Guvernului nr. 55/1994 și neachitate de către contravenient. Aprobarea ordonanței prin Legea nr. 129/1994 nu înlătură caracterul neconstituțional al prevederilor art. 3 alin. 1 lit. b), raportate la art. 2 lit. s) din Legea nr. 61/1991, astfel cum au fost modificate prin ordonanța respectivă, întrucât Parlamentul nu este îndreptățit să confirme o normă neconstituțională care-și păstrează acest caracter cât timp legiuitorul n-a modificat-o.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 269/1994****Guvernul României h o t ă r ă ș t e :**

Articol unic. — Punctul 2 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 269 din 14 iunie 1994 privind modificarea limitelor valorice și a condițiilor pentru bunurile introduse sau scoase din țară de către persoane fizice se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. Bunurile de la pct. 1 lit. a)—t) se admit cu plata taxelor vamale numai câte o bucată, set sau garnitură, după caz, din fiecare.

Bunurile de la pct. 1 lit. u) se permit la intrarea în țară numai în valoare totală de un milion lei. Peste această limită

bunurile pot fi importate numai cu respectarea următoarelor condiții:

a) să aparțină unui agent economic care are în obiectul de activitate efectuarea de operațiuni de import-export;

b) să fie transportate cu mijloace de transport autorizate să transporte mărfuri în trafic internațional;

c) să se depună declarația vamală de import împreună cu documentele însoțitoare prevăzute de normele legale;

d) să se plătească taxele vamale prevăzute în Tariful vamal de import al României.“

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

Ministru comerțului,

Petru Crișan

București, 21 noiembrie 1995.

Nr. 935.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

Nr. 138/17 aprilie 1995

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU STATISTICĂ

Nr. 1.949/9 mai 1995

ORDIN**privind aprobarea Clasificării ocupațiilor din România (C.O.R.)**

În temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale și ale Hotărârii Guvernului nr. 575 bis/1992 cu privire la realizarea unor nomenclatoare unitare de interes general,

ministrul muncii și protecției sociale și președintele Comisiei Naționale pentru Statistică emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Clasificarea ocupațiilor din România (C.O.R.*), cuprinsă în anexa la prezentul ordin.

Art. 2. — Ministerul Muncii și Protecției Sociale va asigura periodic actualizarea Clasificării ocupațiilor din România (C.O.R.) în concordanță cu modificările intervenite în structura forței de muncă și cu cerințele economiei naționale.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Muncii și Protecției Sociale și din Comisia Națională pentru Statistică, precum și unitățile teritoriale ale acestora vor urmări aplicarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Prevederile prezentului ordin intră în vigoare la 15 zile după publicarea lui în Monitorul Oficial al României.

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dan Mircea Popescu

Președintele
Comisiei Naționale pentru Statistică,
Alexandru Radocea

*) Agenții economici, instituțiile și organizațiile interesate în achiziționarea Clasificării ocupațiilor din România (C.O.R.) se pot adresa Editurii Tehnice, Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1, București, telefon 222.33.21, fax 222.37.76.

ORDIN
pentru aprobarea Normelor privind pregătirea,
organizarea și protecția muncii în activitatea de scufundare

Ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale, numit în baza Decretului nr. 223/1992 pentru numirea Guvernului României,

având în vedere:

- Legea nr. 5/1965 cu privire la protecția muncii, modificată prin Decretul nr. 48/1969;
- Hotărârea Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale;
- Avizul Consiliului tehnico-economic al Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 80 din 9 iunie 1995,

și

și ministrul apărării naționale, numit în baza Decretului nr. 26/1994 privind revocarea și numirea în funcția de ministru, având în vedere:

- Legea nr. 41/1990 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale;
- Hotărârea Guvernului nr. 350/1993 privind pregătirea, antrenarea, perfecționarea pregătirii și brevetarea

scafandrilor,

emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind pregătirea, organizarea și protecția muncii în activitatea de scufundare.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României.

Art. 3. — Normele privind pregătirea, organizarea și protecția muncii în activitatea de scufundare sunt obligatorii pentru toate activitățile cu acest profil și se difuzează celor interesați prin organele de protecție a muncii ale Ministerului Apărării Naționale.

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dan Mircea Popescu

Ministrul apărării naționale,
Gheorghe Tinca

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.